

POD ČERNÝM SLUNCEM

„Však zároveň tím jediným, že jiný jsem než vy, jsem rád!“

NA VĚČNOST

V němém protestu věkům
zde navždycky zůstane vryta
má tichá prosba a snad i naděje
jíž vtasal jsem chladnému kameni
Nedbalá běžícího času
tajemná krása zakletá do žuly
jak vzpomínka na duši, jež zůstává v ní vryta
Na srdce dávno bijící jen pro Ni
a ve věčnou památku
tu žulu v sochu měnící

Tajemná Grácie,
jak dlouho v sobě nosím Tvůj obraz?
Já vdechnu mu sílu provždycky žít!
Často hledáme, co jsme nemuseli ztrácet
Možná je život příliš krátký na veliký cit
Ale což snad...
Přetrvá-li věky?!

PÁD RETRY

Zemi k obzoru, jež se klene
zahalil soumrak v příkrov šedý
Kraj ten smutný, co nezná žádný květ
a pakli zná-li ho, je jak z vosku bledý
Les zdejší temný je a zlověstný
kdysi snad domovem, dnes však rovem
pokorně sehnul své větve
před těmi, kdo přišli zabíjet...

Tichá je voda – hluboká
Chuchvalce mlhy na zrcadlech jezer
Krajino šílených modliteb
Krajino zbloudilých duší
ozvěna ještě ti navrací
válečný křik plný nenávisti
Zoufalý křik snů pohřbených
v barbarské bitevní vřavě

Z temnoty, jež kolem sebe šíří
strmějí cizí kříže do nebe
Zbroceny krví našich synů
ve jménu...
v čím vlastně jménu?!
Spálili, zničili, zabil
vše...
i svého Boha
i svou víru, svou naději...

POD ČERNÝM SLUNCEM

Mrazivý vítr se opírá do oken
a tiše šeptá
– ten hlas –
Ten jeho hlas!
mé jméno...
Víš, kdo jsem
a já vím, kdo je on
všude kam jdu, mě provází
Ne, už nic nežádám...
Jsem jenom stín
Jsem jenom přelud
mlhavý opar, co se rozplyne
Je to tak dávno
Tak staršně dávno!

Uhýbám pohledům zrcadel
Co je to se mnou?
– snad strach –
Snažím se křičet
ale selhává mi hlas
Za onem sedí černí havrani
a smějí se mým slzám
Marně se snažím Tě dovolat
ozvěnou je mi ticho
dveře do Tvého pokoje
zůstanou provždy zavřeny

Stíny se kradou při stěnách
To jediné slovo
– NIKDY –
Ach, nikdy
Jen malé děti
mávají na vlaky
v kterých nikdo nejede...
Jedenkrát smět se otočit
Jen jedenkrát!

MELANCHOLIE

Na křídlech noci
zplozena ze tmy
Přichází
Lehký je její krok
mrazivý k smrti dech
ač nikým nezvána
Přichází

Jak černá deka
zůstane ležet
a kdo sláb je
již ji nezvedne
Tak jako smrtka
má svůj čas
Nespěchá...

V jitření dávných starých ran
ozvěnou vrací temný žal
V odlescích zašlých mrtvých skic
jen tichou výtku
však už nic víc...